

Myrskyluodon Maija

Meri jäljet lyö luotoon,
vaot kallioon ne aalto tehnyt on.
Myös myrskysää tarttuu Maijan muotoon,
ja Jannen silmiin leudot tuulet kiinni jää.
Meren ankara työ heihin merkkinsä lyö,
heihin merkkinsä lyö.

Oppii luodolla kielen,
sanat liikaa ois, ja joutaa lauseet pois.
Voi aavistaa vaimo toisen mielen,
hän tuntee tuulen, joka miehen matkaan saa.
Katsoo hän lähtijää, vielä tyyni on sää,
vielä tyyni on sää.

Kun saapuu taas saaliineen hän,
on kuin mies naistaan tuntisi enemmän.
Rannalle suurimmat siioistansa tuo huutaen:
"Eivät ne karkaa, suomusta nuo!"
Katsetta arkaa vaimoon hän luo,
karkeaa sarkaa kosketellen
kertoo mies terveiset myrskyjen.

Niin jatkuu tuo yhteinen työ
taas kunnes saapuu tyynenä kesäyö.
Yhdestä katseesta mies ymmärtää vaimoaan,
kuinka hän pelkää myrskyävää
pohjoista selkää, yksin kun jää.
"Siis tyynnytelkää huomiset veet,
haltiat", mies pyyhkii kyyneleet.

Oppii luodolla kielen,
puhe turhaa on ja lause tarpeeton.
Mies aavistaa liikkeet herkän mielen,
kun nousee aamu, joka miehen matkaan saa.
Katse saattamaan jää, vielä tyyni on sää,
Vielä tyyni on sää.